

# AZ ÚR ÖRÖME

2016. szeptember 11.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Hogy ma felkészítettük a szívünket az Igére, az Ige befogadására, ez érzékelhető! Ez a dicséret, ez az imádat megmunkált minket, és a talaj meglágyult arra, hogy befogadja a szent Igét, a magot. Szeretnék röviden szólni arról, amit ma a Szellem szeretne nektek elmondani.

Felolvasok nektek ebből az igen vastag könyvből, amit néha úgy érzünk, hogy képtelenek vagyunk befogni az elejétől a végéig, a Szent Szellem pedig *rávilágít* valamire, hogy most erre kell figyelniünk, és ezt próbáljuk feldolgozni. Így mindig mond valamit nekünk a Szellem ebből az óriási könyvből, a Bibliából.

Szeretné az ember néha, hogy Uram, úgy szeretném az első laptól az utolsóig az egészet megérteni itt bent. Belül van igazából, de nem jön mindig minden úgy a felszínre, ahogy szeretnénk. De most, amiről az Úr szólni akar, az ma a szívekig fog hatolni, és ez az Úr öröme.

Az Úr öröme, amiről szólnunk kell, mert oly sok a megpróbáltatás, amin átmegyünk az utóbbi években. Nagyon sok váratlan helyzeten kellett keresztülmennünk, ami nem volt előre látható az életünkben.

Amikor az ember hajlandó arra, hogy a láthatókra tekintsen és elcsüggedjen, mert nem az Úrra tekint, és nem arra, ahogy az meg van írva, el van rendelve, és *elengedi ezt az örömet*, amit az Úr rendelt nekünk, akkor *nehezebben* tudunk átmenni ezeken.

Meg kell ragadnunk ezt az örömet, ami tulajdonképpen Isten országaként bennünk van, mert azt írja a Szentírás, hogy *Isten országa* mibennünk van. Jézus mondta, hogy nem úgy van, hogy íme, eljön, itt van, ott van, ne keressétek kívül! Isten országa *tibennetek* van. Róma 14-ben azt is elmondja:

**RÓMA 14,17.**

**17. Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem megigazultság, békesség és öröm a Szent Szellem által.**

Ez az ország, ami bennünk megszületett az *új teremtés* által, ennek része az az *öröm*, amiben ha élünk, akkor *könnyebben átgördülünk* ezeken a nehéz időszakokon, amit nem titkol a Biblia, hogy jönnek majd.

Mert úgy írja Ésaiásban, hogy mikor vízen mész át – vagyis az az idő eljön, amikor át kell mennünk egyszer azokon a nagy vizeken –, akkor tudd meg, hogy veled vagyok! – azt írja. Nem azt mondja, ha majd egyszer úgy esne, hogy átmész. Nem! Amikor a vizeken mész át, akkor én *veled vagyok!* Tudd, hogy ott vagyok veled!



Képzeld el Mózeset, amikor a népet ki kellett vinnie Egyiptomból, és nyomában volt a fáraó, aki üldözte. Az egész nép az ő vállára lett helyezve, hogy vidd ki a népem a rabszolgaságból! Üldözte őket a fáraó, előttük a tenger, és Mózes fölkiált az Úrhoz, hogy Uram, most mit tegyek?

Az Úr visszaszól, hogy miért rám tekintesz? Azt mondta neki: Mózes, menj előre! – ott pedig a tenger volt –, és nyújtsd ki, ami a kezvedben van! Nyújtsd ki a hatalomnak a pálcáját! Nyújtsd ki Jézus nevét, és menj előre! Vannak helyzetek, amikor nem látjuk, hogyan lesz.

Az *első lépést* meg kell tenni, és amikor Mózes a *hit cselekedetével* ezt megtette, Isten kettéválasztotta a tengert, és száraz lábbal mentek át. De ezt *előre nem tudták*. Ezért mondja az Úr, hogy mikor vizeken megy át, én veled vagyok.

Nagyon nehéz helyzetekben, amikor nem látjuk a megoldást, nem látjuk, hogyan lesz, hogy megyünk át rajta, de ezt az *örömet megérezzük*, akkor az egy *felhajtóerő*. Akkor az Úr a szó szerint a *tenyerén* visz már át minket ezeken úgy, hogy szinte észre sem vesszük.

A világ beleroskad, mi pedig magaslatokon átlépdelve tudunk *átmenni* ugyanazokon a megpróbáltatásokon, mert a gyülekezet is emberekből áll, szoktam mondani. Ide olyan szentek járnak, akik emberek. A mennyben olyan szentek laknak, akik már megdicsőült testben vannak.

A gyülekezetben pontosan azokkal fogsz találkozni, akiket világi *megpróbáltatás ér*. Mondja is az Írás, hogy ne csodálkozzatok, ha különböző kísértésekbe estek, nem történt veletek több, mint a világban élőkkel.

De mi *másképp megyünk át* rajta, mert ezt az örömet, ezt a megigazultságot, ezt a békességet megragadjuk, és akkor megvan a felhajtóerő, amivel az Úr *átvisz* minket, átemel minket. Erről szeretnék ma nektek szólni. Erről az örömről, ami egy mutatóként van bennünk.

Amikor autóval megyünk valahová, akkor megnézzük, hogy meddig van az üzemanyag-tartályunk mutatója. Hogyha az alján van már, akkor nagyon gyorsan kell találni egy kutat, ahol megtankolunk, mert különben nem sokáig jutunk.

Tehát ez az *örömmutató* hol van az életünkben? Már nem pezseg úgy ez az öröm az életünkben, mint amikor bejöttünk a krisztusi Testbe, amikor abban az első szerelemben voltunk, hogy szinte az egekben jártunk? Mindannyian emlékszünk rá! Ezt éreztük az első hetekben, hónapokban, nincs ehhez hasonló öröm!

Most is ott van-e az az öröm? Vagy *növekedett-e* benned ez a gyümölcs? Mert a Szellemnek az egyik *gyümölcse* az öröm, annak növekednie kell az életünkben. Mert a gyümölcsök a fán, a jól elplántált fán, a megigazultság plántáin növekszenek. A Galatában úgy olvassuk, hogy a Szellemnek egyik gyümölcse az öröm.

#### **GALATA 5,22.**

#### **22. De a Szellem gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.**

Ezek gyümölcsök, és ezeknek ott kell lenniük az életünkön, hogy megismerjenek minket, hogy jó fák vagyunk. *Gyümölcseinkről ismernek meg* minket? Hogyha ez nincs ott, és ugyanúgy nyüglődünk az életben, mint a világ, akkor miben vagyunk megkülönböztetve? Akkor nem látja a világ, hogy bennünk az a Jézus él, aki ezt az örömet tudja adni.

Ennek az *örömnek* ott kell ragyognia rajtunk, mert ezt az Úr *azért adta* nekünk, hogy *meglássa a világ*, hogy mi valóban mások vagyunk! Szeretném ma a figyelmedet felhívni: bármin kell is átmenned... Nem akarjuk lekicsinyelni ezeket a helyzeteket, hogy ó, hát az semmiség!



A másik problémájáról azt gondoljuk, az semmiség, és a miénk az, ami borzasztóan nagy, amin át sem lehet menni, mert az ember hajlamos erre. Bárkinek bármin kell átmennie, ha ezt az örömet *felgerjeszted* magadban a Szent Szellem által – mert ez egy öröm a Szent Szellem által –, akkor *olajban* fogsz tudni *átgördülni* ezeken a nehéz helyeken, amik jönnek a maga idejében.

Nem keressük ezeket, és nem teszünk ezekről külön megvallást, de tudjuk, hogy vannak ezek az életben. Ezt az örömet szeretném ma nagyító alá venni veletek. Benne vagytok-e? Megnézzük az életünkben, hogy megvan-e ez az öröm, és hogy lehetne ezt nagyobbá tenni? Hogy lehetne jobban benne lenni? Hogy lehetne még jobban örvendezni?

Hogy van ez az Ige szerint? És mit hoz ez nekünk, ha szemmel tartjuk? Nem a világ igájának a súlya alatt *roskadozunk*, mert úgy is élhetünk, hogy állandóan csak a gondokra tekintünk, meg a bajokra. Ha ezeket soroljuk, akkor az *örömet elveszítjük*, szem elől veszítjük útközben. Isten nem akarja, hogy ez így legyen velünk. Jézus nevében.

Nehémiás könyvére szeretnék veletek menni. Az Ószövetség nekünk *árnyékként* van feltárva. Amikor olvassuk, tudnunk kell, hogy mi sokkal jobb helyzetben vagyunk, mert egy *jobb szövetséget* kaptunk. Egy jobb szövetséget. Egy *jobb főpapot*. Egy szentebb vért, és minden, ami nekünk megvan, az a valóság odafönt a mennyben, a szentek szentje, és a papi szolgálata a mi főpapunknak Melkisédek rendje szerint van.

Nekünk mindentől a valóságos és a jobb jutott. De az Ószövetségben leírtakból lehet méríteni és meg lehet nézni, az egy árnyék. Ha valaminek látod az *árnyékát*, akkor tudod, hogy annak van valahol egy *kézzelfogható* alapja is, mert az adja azt az árnyékot.

Látod, hogy ez az árnyék mozog, akkor tudod, hogy az ember, akit ugyan nem látsz, mert el van rejtve, az is lépeget, és mozgásban van. Az árnyékból ki tudod következtetni azt a valóságot, amit nem látsz. Ilyen volt az Ószövetség.

Krisztus előtti történet, amit Nehémiás rögzít. Körülbelül 450-ben vagyunk Krisztus előtt, ahol is a zsidó nép fogságban van Babilóniában. Elhurcolták őket, a templomot szörnyűségesen lerombolták. A papi szolgálat nem működött, és a nép fogságban volt.

Egy nagyon súlyos fogság ez, hiszen Isten nem ezt rendelte a számukra, ez egy büntetés, mivel „engedetlenek voltatok, és nem cselekedtétek, amit megparancsoltam nektek”. Ezért jutott ez a rész. Istennek nem akarata, hogy mi ilyen kötésekben és fogságokban legyünk. De a nép odakerült.

Nehémiás, aki a király pohárnoka, aki soha életében nem járt Jeruzsálemben, elkezd érdeklődni Jeruzsálem felől. Hírül viszik neki, hogy Jeruzsálemnek nagyon rosszul van a sorsa, a falai leomlottak, a kapuk kiégtek. Ez egész egy lepusztult látvány.

Ahogy Nehémiás ezt meghallja, Isten szeretete elkezd fellángolni a szívében Jeruzsálem felé, Jeruzsálem irányába, és elkezd böjtölni és az Úr arcát keresni. Mit tudok én tenni, hogy Jeruzsálem újra felépülhessen? Észreveszi a király az arcán, hogy Nehémiás más, mint szokott lenni. Ő volt a pohárnoka Artaxerxes babiloni királynak.

Észreveszi rajta a király, hogy nem olyan az én pohárnokom, mint amilyen szokott lenni. Elkezd faggatni, mi bántja, és Nehémiás fél, hogy egyáltalán meg merje-e említeni ezt? Előhozza, ami bántja igazán a szívét, hogy az Ő Istenének a temploma, és az Ő Istenének a városa nem olyan állapotban van, mint ahogy kellene.



Ahogy erről beszélgetnek, a király jóindulattal megindul. Nehémiáson ott van Isten jóakarata, az Ő jó kegyelme, ami *megindítja* a király szívét. A király elengedi Nehémiást, hogy menjen haza, és még anyagot is ad a templom helyreállításához. Faanyagot, munkásokat ad, és levelet ír, hogy átengedjék az őrhelyeken, s eljut Jeruzsálembe. Elkezd építeni a templomot.

Látja először is azt a siralmas képet, ha olvassátok. Nem egy hosszú könyv, érdemes végigolvasni, mert *megható* Istennek a szeretete. Előjön, ahogy szereti Jeruzsálemet és Izraelt, hogy Nehémiás szívén ez megindult, és hazamegy, hogy elkezdjen munkálkodni a templomon, de nehéz körülmények között van, mert az ellenség leselkedik rá.

Az ellenségnek szemet szúrt, hogy mit keresnek itt ezek a zsidók? Miért jöttek vajon, hogy majd most megint valami puccsot készítsenek a király ellen, és így tovább. Úgy építik a várfalakat, hogy az egyik kezükkel *építkeznek*, és a másik kezükben *kard* van, hogy megvédjék magukat, ha jön az ellenség.

Ez is hasonlít a mi felállásunkhoz, mert mi is kaptunk egy *szellemi fegyverzetet*, hogy miközben *építjük* a királyságot, nem szabad elfeledkeznünk, hogy fegyverzetet is kell *viselnünk*. Az ellenségnek jól ellen kell állni, mert az ellenség is szorgalmas.

Ahogy Hagin is mondja, hogy egy jó tulajdonságot tud mondani az ördögről, hogy nagyon *kitartó* a dolgaiban, nem adja föl. De mi sem adjuk föl! Ez az egyetlen jó jellemvonás, amit tud mondani az ördögről, igen kitartóan végzi a dolgát.

De ez nem baj, mert mi *annál kitartóbbak* vagyunk, és tudjuk, hogy a nagyobb van bennünk! A nagyobb van bennünk, aki által ezek a győzelmek elvégezhetők. Hogy az egyik kezünkben ott a Szellem *kardja*, és a másikkal *építkezünk*. A másikkal építkezünk, és *elvégezzük* azt a dolgot, amiért itt vagyunk, és felépül az a királyság.

Nehémiásban is milyen kitartó szándék volt, hogy ő ezt elvégzi, mert érezte, hogy Isten rábízta. És építik a falakat, és felépítik, újra áll a templom és körülötte a várfal. Gyönyörűen helyreállították. Ekkor a nép megkéri az írástudókat, hogy kezdjenek nekik felolvasni a törvényből.

Fogság alatt nem tudott úgy működni a kapcsolat, nem hallották a törvényt, nem tartották be az ünnepeket, azt az ünnepet sem, amit itt a Nehémiás 9-ben majd olvasunk, a sátoros ünnepeket. Józsué ideje óta nem tartották be az ünnepeket. Nem is tudtak róla.

A nép elkezdi vágyódni, hogy hallja Isten Igéjét, hogy olvassák nekik a törvényt, ezért összegyülekeznek, hogy hallgassák a törvényt. Érdekes az, hogy amikor kibontják a tekercset, három órát, a napnak negyedrészt töltötték ighallgatással.

Képzeljétek el, milyen *éhesek* voltak azok a szívek! Az Igét hallgatták a nap negyedrészeiben. Állva! Felálltak, megtisztelték Isten Igéjét, úgy hallgatták. Egy éhség került a szívükre, amikor hazaértek a fogságból, hogy nekik van egy Istenük, és az az Isten Igéje, amit nekik hallaniuk kell, és az az Isten Igéje élte őket.

Három órát hallgatták naponta a felolvasást. Felolvasták nekik az Írásokat. Utána három órán keresztül pedig *vallást tettek*. Ez pontosan a 9. fejezetnek a 3-as verse írja. Itt nem írja, hogy bűnmegvallás, lehet, hogy az Igéből vett világosságoknak a megvallásai folytak. Lehet, hogy a bűneikről is vallást tettek, itt ezt nem írja.

De a nép nagyon komolyan elkezdte *keresni Istent*, és ahogy meglátták, hogy nem a törvény szerint éltek, és nem Isten Igéje szerint éltek, a nép elkezdett sírni. Sírni kezdtek, oly mélységekig bennük volt Istennek a szeretete, hogy *belenéztek* ebbe a tükörbe, Isten Igéjébe, és látták, hogy vétettek ellene.



Vétettek Isten Igéje ellen, és nem úgy éltek, ahogy kellett volna, nem úgy cselekedtek, és nem tartották be a parancsolatokat, nem tartották meg az ünnepeket, és nem tartották be a rendelkezéseket. A nép *szíve megindult* Isten Igéje hallatán, és elkezdtek sírni. Itt akarom nektek olvasni azt a részt, hogy mi volt erre Isten válasza.

Mi is vagyunk az életben úgy, hogy *visszatekintve* látjuk, hogy nem így kellett volna. Hogy az úgy nem volt jó, és itt is elvétettük, ott is elrontottuk, és hajlamos a szívünk kesergésre. Ha visszatekintünk, hogy nem így kellett volna és elkezdünk sírni, elkezdünk szomorkodni, miközben már *keressük* a szívünkben az Urat, az Úrnak ez a *fontos*.

A nép elkezdte keresni Istent. Adományokat adtak a templomnak az újraépítésére. A nép *közelített* Istenhez, és Isten ezt azzal jutalmazta, hogy a csodálatos szellemi igazságot jelentette ki nekik. Itt szeretném felolvasni nektek az Igét.

### NEHÉMIÁS 8,6–10.

**6. És áldá Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborulának az Úr előtt arccal a földre.**

Miközben olvasták nekik az Igét, felemelték még a kezüket is, képzeld el, és kiáltották, hogy ámen! Ez így van! Felindult a szívük. Ámen! – mondták. Ámen.

Te is nyugodtan kiálthatod, hogy ámen, amikor úgy érzed, hogy a *szívedbe behatolt az Ige*, azonnal mondd, hogy ámen! Ámen azt jelenti, hogy így legyen. Hogy így van nekem, hogy megvan nekem. Egy *pecsét* arra, hogy ez igen, ez így van, ámen. Ez egy jel, hogy még éber vagy, és hallgatod Isten Igéjét. Nyugodtan mondhatod közben áment!

Felemelheted a kezed, azt mondhatod, ámen! Teljesen igei. Itt meg van írva. Aztán még egyszer mondták, ámen, felemelt kezekkel, és meghajtván magukat, leborultak az Úr előtt, arccal a földre. Micsoda *alázat* volt bennük!

A szívük hogy megindult! Fogságból visszajött nép. Néha el kell jutnunk olyan helyekre, hogy utána tudjuk *értékelni Isten Igéjét*, és Isten jóságát. Leborultak arccal a földre, és úgy hallgatták Isten Igéjét.

**7. Jésua, Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbetai, Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Józabád, Hanán, Pelája léviták pedig magyarázzák vala a népnek a törvényt, és a nép a maga helyén áll vala.**

Tehát egyrészt felolvasták, másrészt megmagyarázták nekik, hogy megértsék, mi van a törvényben. Ezek az emberek életükben először hallották a törvényt. Megmagyarázták nekik, hogy pontosan megértsék, és a nép a maga helyén állt, mozdulatlanul álltak. Ott álltak, és *áhitattal hallgatták* Isten Igéjét. Lenyűgöző ez a kép.

**8. Olvasának pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat.**

Nagyon fontos, hogy megértsük *Isten Igéjét*. Ne csak olvassuk, hanem a *tanítói kenetben* egy magyarázatként a szívünkbe be tudjon *épülni* a helyére. Onnan ne lehessen kiszaggatni, se jobbra, se balra semmilyen tévtanítás ne tudja onnan elvinni, kiszaggatni. Ha megmagyarázzák neked, ha megérted és bekerül a helyére, akkor ott él, és azt senki el nem lopja tőled. Senki. Az úgy van, azt tudod, egy áment lehet rá mondani. Ámen és ámen.

**9. Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap, az írástudó és a léviták, akik magyaráznak vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap**





**szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjetez és ne sírjatek, mert sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá.**

Látod, a nép sírt. Sírva fakadt az Ige hallatán. Annyira *szívükig ért az Ige*, és meglátták benne, hogy ők ebben elmaraszthalatók, már nem cselekedték Isten Igéjét. Nem úgy élték az életüket, ahogy azt Isten kérte tőlük. Azt mondja nekik a pap, hogy e nap szent az Úrnak, a ti Isteneteknek. Ne keseregjetez és ne sírjatek, mert sírt az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallotta.

**NEHÉMIÁS 8,6–10.**

**10. És ő mondá nekik: Menjetez, egyetez kövért és igyatez édest és küldjetez belőle részt annak, akinek semmi nem készítetez, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatez, mert az Úrnak öröme a ti erősségetez.**

Ünnepséget tartsatok, és hívjátok meg arra a szegényeket is, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatez, mert az *Úrnak öröme a ti erősségetez!* Ezt a részt nagyon sokat idézzük, csak azt nem gondoljuk meg, hogy milyen *tartalommal bír* az életünkben. Az, hogy megtért a nép szíve az Úr felé, és az *Igének az éhségét* kinyilvánították, hogy hallgatták és jöttek az Úr elé, hogy *leborultak*, ez az *Ő* szívének örömet hozott.

Elkezdett örvendezni bennük, és ahogy az Úrnak ez az öröme megjelent felettük, azt mondta a pap nekik, hogy most nem a sírás ideje van. Mert ez az *öröme* az Úrnak, amit a szívének szereztetek azzal, hogy keresitek az *Ő* arcát, ez *erőt hoz* az életetekre. Az Úr öröme hozza ezt az erőt az életünkre.

Mi *nem lehetünk erőtlen* keresztények! Nem lehetünk falhoz szorított keresztények, mert az utunkat úgy járjuk, azon a *keskeny ösvényen*, ami nincs megszorítva, hiszen az Úr megígérte, hogy *kiszélesíti* a lábainknak a nyomát. Kiszélesíti azt a mi számunkra, hogy nem kell szorongva mennünk a keskeny ösvényen, hanem van *szabadságunk*, a Szellem szabadságában.

Ha azon az ösvényen maradunk és az Úr szívének örömet szerzünk, ha öröme telik az Úrnak mibennünk, akkor *számíthatunk az Ő erejére*. Mert az Úr öröme a mi erősségünk mindenben. Akkor nem vesszük észre azokat a nehéz helyeket, mert az *Úr öröme egy erőt lehel* az életünkre, és abban az erőben *átvisz* minket a túlpartra.

Ezt az *erőt vágyja* a szívünk mindig. Mindig imádkozzuk az Úr erejét, de elfelejtjük, hogy mi gerjesztjük föl. Az Úrnak öröme élteti ezt az erőt. Az Úr kell, hogy örvendezzen felettetek. Kell, hogy az Úrnak szívében az *lúktessen felettetek*: igen, ez az, így kell! Ez az út, ezen járjatek! Ez kell, ez az, így tedd, ez a helyes! – és amikor ezt az örömet Isten kijelenti felettetek, ott van az *Ő ereje*. Az Úr öröme a mi erősségünk!

Mondjuk ezt el együtt: *Az Úr öröme a mi erősségünk. Az Úr öröme a mi erősségünk!* Ebben az erőben kívánunk élni és járni, amit az *Ő öröme* fakaszt az életünkön! Nagyon fontos ez, mert a Szent Szellem tud megszomorodni is.

Majd olvassuk később, ha eljutunk ma oda, hogy vannak olyan helyek, amikor nem úgy teszünk, és nem úgy cselekszünk, ahogy *Ő* szeretné. Az *Ő szeretete* akkor is végtelen, és nem fog kevésbé szeretni minket, de vannak helyek, ahova, ha elmegyünk, mert nem az *Ő* vezérlésére léptünk, akkor a *Szelleme megszomorodik*.

Ha nincs ott ez az öröm, akkor nincs ott az erő. Akkor nem tud megnyilvánulni a feltámadás ereje. Az az *Úr ereje*. Akkor keressük, hogy hol az erő az életünk felett? Az *örömet veszítettük el* valahol. Az Úr nem tud örvendezni fölöttünk úgy, ahogy szeretne.



Meg fogjuk nézni, hogy az Írás ír az *Úr öröméről*, és ír a *mi örömünkről*. Hogyan lehet ezt a kettőt *szinkronizálni*, egybehozni, eggyé szerkeszteni? Ez lesz a következő hely, ahova szeretnénk menni veletek. Jézus nevében.

Itt a Nehémiásban szerettem volna még egy részt felolvasni. A nép ezt megértette, elcsendesedtek, nem sírtak többé, fellelkesedtek, és elmentek ünnepelni úgy, ahogy az Úr meghagyta nekik.

Itt olvassák a következő nap a sátoros ünnepeket, és azt meg is tartják rögtön. Elmennek és ünnepelnek. Nincs semmi véletlenül Isten Igéjében. Meglátták, és rögtön jött az örömünnep, és elmentek a sátoros ünnepre, *ünnepeltek az Úrban*, az *Ő Istenükben*.

A 9-es fejezet egy csodálatos fejezet, mert felsorolja az egész történelmét Izraelnek, hogy hányszor vétettek, hogy az Úr hányszor fogadta vissza őket az *Ő* kegyelmébe. Két verset szeretnék itt olvasni nektek. Így írja a 9. fejezetben:

**NEHÉMIÁS 9,5–6.**

**5. És mondának a léviták, Jésua, Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia, Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől fogva mindörökké; és áldják a Te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dicséretnél.**

**6. Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit és minden seregüket, a földet és mindent, ami rajta van, a tengereket minden bennük valókkal együtt; és Te adsz életet mindnyájunknak és az égnek serege előtted borul le.**

Látod? Elkezdtek dicsérni az Urat ahelyett, hogy siránoztak volna. Elkezdtek dicsérni az Urat ezekben a napokban, amikor meghagyta nekik az Úr, hogy örvendezzenek. Ugyanúgy a fogságból jöttek, és nem volt még semmijük. De azt mondta az Úr, hogy menjetek és örvendezzetek, adjatok dicsőséget nekem, és *kezdjétek dicsérni* az én dicsőséges nevemet, amely minden áldás fölött való! – mondja itt az Ige.

Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az egeknek egeit, és minden seregüket, a földet, és mindent, ami rajta van. A tengereket, minden benne valókkal együtt. Te adsz életet mindnyájunknak, és az égnek serege előtted borul le. Látod, mit tesznek? Elkezdik magasztalni Istent. Uram, te teremtetted ezeket! Mindezek tőled vannak! Téged magasztal minden!

Ahogy elkezdik Istent magasztalni, úgy *törpül el a bánatuk*. Mert ez az öröm kezd felgerjedni a szívkön, és vele jön az Úrnak az ereje. Ez egy csodálatos kép arról, hogy nekünk, keresztényeknek hogyan kell összeszednünk magunkat, hogyha a várfalak leomlottak az életünkben, ha olyan helyen mentünk át, hogy az ördög pusztítani próbált.

Most hogyan tovább? Akkor kell megtalálni ezt a helyet, hogy az Úr igenis az *Ő* örömét megtalálja bennünk. Hogy nem bánkódunk, és nem siránozkodunk a helyzeten, ami elmúlt, hanem fölkelünk és elkezdjük *Ő*t magasztalni, dicsérni, és keressük az *Ő* arcát. Az *Ő* szíve szerint valókat cselekedjük, akkor az öröme felbuzdul felettünk, és az ad egy erőt az életünkre, amihez nincs hasonló. Ami szárnyaltat, ha viszi az embert végig az életen.

Ezt az örömet kívánom nektek, hogy ebben elkezdjétek növekedni. Ez fenséges, és kezelhetővé válik, ha elkezdjük gyakorolni. Itt a példa, hogy mit kell tenni. El kell kezdeni *Ő*t magasztalni, áldani, és *Ő*rá tekinteni. Uram, te vagy az, aki teremtetted ezeket, és én téged magasztallak, téged dicsérlek, és trónt állítok neked ebben a helyzetben, ahol most vagyok.



Megkoronázzlak, te vagy a dicsőséges király ebben a helyzetben. Legyőzted az ellenséget. *Győzelem* van az életemben – és elkezded dicsérni Őt. Meglátod, hogy micsoda *erő gerjed* általa az életeden! Felgerjednek ezek a szellemi ajándékok, és általa vagy képes a győzelemre. Ha ez *nem gerjed föl*, akkor nincs garantálva, hogy meglátod azt a győzelmet, amit Jézus megszerzett neked. Jézus megszerezte. Ámen.

Ezért ki fogunk nyúlni, előbbre megyünk, és megnézzük, hogy lehet ezt garantáltan elvenni. Az Úrnak öröme és a mi örömünk. Természetfeletti erősséget ad nekünk, hogyha megtaláljuk ezt az örömet. Ezt az *elrejtett örömet*, ezt a szellemi örömet. A szellemiekben van elrejtve. Ez visz minket oda be a felségesnek rejtekébe, ahol teljes védelem van. *A felségesnek a rejteke*. A mindenható árnyékában, ahol teljes oltalom van. Ez visz be oda minket.

A zsoltáros nagyon gyakorolta ezt. Dávid zsoltáraiban nagyon sokat találkozhatunk ezzel. Ő elkezdte az *Urat dicsérni* a legnehezebb helyzetekben. Elkezdte magasztalni, dicsérni, áldani, és miközben ezt tette, az *Úr felemelte őt*, kiemelte őt, úgy írja, az ellenségeink feje fölé emeltél engem. Hányan szeretnénk ezt látni?

Megáldjuk az ellenségeinket, de azért szeretnénk föléjük kerekedni, nem igaz? Ez mindannyiunkban benne van. Ha van egy meccs, van egy mérkőzés, szeretnénk az ellenfél fölé kerekedni? Ugye? Ezt hallgassátok meg, a zsoltáros mit ír:

#### ZSOLTÁR 27,6.

**6. Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, akik körülöttem vannak, és én az Ő sátorában örömmáldozattal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.**

Ezt mindenki nagyon kívánja, ugye? Ez egy nagyon jó dolog, ez balzsamot hoz. Igazságtalanul megtámadtak, és az Úr feljebb emelt. Ezt vágyjuk. De nézzük meg, hogy hogyan megy ez! Nézd meg! *Örömmáldozatokkal* áldozom.

Áldozatokat mutat be, mert a szívében igazából nem tudná megmondani, hogy miért örvendezik, ezért áldozatokat emel a trón elé. Örömmáldozatokat. Elkezd dicsérni az Urat. Uram, én benned örvendezem, mert én tudom, hogy nem hagysz el!

Tudom, hogy az imáimat meghallgattad, tudom, hogy megválaszoltad, és tudom, hogy el van már rendezve, habár én még nem látom azt! – és elkezd dicsérni ezeket a hálákat, dicséreteket, és az *örömfolyamot a trón elé*. Ez akkor még áldozat, amikor nem látod, hogy az megvan neked. Ezért hívja áldozatnak. Örömmáldozatokkal áldozom.

Mert ez egy *hitcselekedet* ilyenkor, amikor még nem látjuk. Ez egy áldozat. A papi szolgálatunknak egy áldozata, hogy örömmáldozatokkal áldozunk, énekelünk és zengedezünk az Úrnak. Kérdezik, miért van annyira jókedved, miért énekelsz? Miért örvendezel? Mondd azt, hogy én tudom, hogy az én Uram szemei rajtam vannak. Mert az Úr hűséges, és *nem hagyja el* az övéit, és ezen is *átsegít*.

Eddig sem hagyott el, és eztán sem fog, mert Ő hűséges. Megsegít, és megígérte, hogy megerősítelek, megsegítelek, igazságom jobbjával támogatlak. Kell ennél több nekünk? Megígérte, és ebben elkezdünk örvendezni. Ez *hálaáldozat*.

Nagyon fontos része annak, hogy meglásd a győzelmedet, mert ez az öröm gerjeszti fel az Úr örömét, és az hozza az erőt az életedre. Addig nem fogod látni. Az hoz erőt, ami kiemel. Valóban az *ellenségeid fölé emel!* Arra a helyre emel, ahonnan nem tudnak megtámadni többé. Teljes győzelmet garantál. Működik.





Működő dolog, egy szellemi igazság a Bibliából, és Istennek ezek a szellemi törvényei végtelenül egyszerűek, hogy mindenki megérthesse és mindenki gyakorolhassa. Mindenki. Isten szeretné, ha mindannyian élnénk ebben. *Felülemel a problémákon* ez a magasztalás minket. Ez a magasztalás, ami az Úr szívének örömet szerez, és közben elindul az Ő ereje, munkálkodik az életed felett.

Nagyon sokszor figyeljük meg, hogy az *öröm*, az örvendezés, az erő, az *erőtéljes szavak*, az éneklés és a *dicséret* egy csoportban vannak. Legelőször az örömet akarja *ellopni* tőlünk az ellenség, hogy csak siránkozzunk, hogy bánkódjunk, hogy búbánatban legyünk. Ha ott meg tudott szűrni, akkor már a többi sem tud úgy megnyilvánulni az életünk felett.

Tehát erre az öröme nagyon kell *vigyázni* az életünkben! A *legföltettebb kincsként* kell gondosan őrizni, hogy mindig az Úr örömeben lehessél! Ne tekints a láthatókra! Ez a munkálkodás a hitben. Ez egy nagy munka, amikor a láthatók arra vezetnek, hogy csüggedj el, add fel! Adj fel minden reményt, dobd el a reménységedet, dobd el a hitedet! Nem úgy van, ahogy a Biblia írja! – és sorolja a példákat. Akkor neked tudnod kell, hogy az *ördög hazug*, és ő a hazugságok atyja. Minden szava hazugság. Minden hitetése hazugság. Mert neked ez működő valóság, és Isten így adja oda. Öröm, örvendezés, és akkor jön az erő! Az Úrnak öröme a mi erősségünk. Hatalmas szellemi igazság. Tanuljunk meg örvendezni az Úrban! Ezt mondja a Szellem.

#### ZSOLTÁROK 28,7.

#### **7. Az Úr az én erőm és pajzsom, Óbenne bízott szívem és Ő megsegített; örvendve örvend felette szívem és énekemmel dicsérem Őt.**

Ezt megint nagyon kívánnánk, hogy az Úr ereje – mint egy pajzs – vegyen minket körbe, hogy ne tudjon azon az ellenség bejönni. Egy pajzsként vesz minket körbe. *Örvendve örvend felette szívem* – látod, hogy itt van az öröm az erővel? Akarsz erőt az életed felett? Örvendve örvendezzen a szíved – ezt írja. Mondjad: örvendve örvendezek az Úrban, az én Istenemben, és énekemmel dicsérem Őt! Amen.

A zsoltárostól nagyon sokat tanulhatunk ebből. Dávid olyan helyzetekben volt, hogy először Saul tört az életére és több mint húsz évig üldözte, meg akarta őt gyilkolni. Dávid pedig énekelte a hálaénekeket az Úrnak, miközben a király az életére tört, mert a kenet már rajta volt. Az ördög a kenetet akarja igazán megsemmisíteni, hogy ne tudjon igákat törni.

Később ugyanúgy másik ellensége támadt, amikor már királlyá lett. Akkor a fia akarja az életét, Absolon tör ellene, de Dávid tovább éneklé a hálaadó zsoltárokat. Nem hagyta magát, hogy az ördög elbánjon vele, pedig ezek olyan helyzetek voltak, ahol sokan föladták volna.

Ő fogta a lantját és elment dicsérni az Urat. És ebben van az Dávid *erejének a forrása*! Az Úr dicséretei, az Úr magasztalásai hozzák ezt az erőt az életünkre. Úgyhogy ebben hűségesek legyetek, és ezt a helyet, a dicséreteknek a helyét el ne hagyjátok!

Jézus, a mi főpapunk tanít minket erre az öröme. Ha a főpapi imájában megemlékezik erről, akkor ennek nagyon fontosnak kell lennie. Képzeljétek el, hogy az utolsó imájában, a kereszthalála előtt, a *főpapi imájában* szól az örömről, a mi örömünkről. Az Ő örömről, és hogy az Ő öröme bennünk teljes legyen.

Ha Ő megemlékezik erről, akkor ez nagyon fontos kell legyen. Ez az öröm az éltető ereje az erőrugóknak az életünkben, hogy úgymond rugókon tudjunk szökdecselni végig az életen, ehhez szükséges ez az öröm a Jézus nevében. Mondd, hogy örvendezek az Úrban! Örvendve örvendezek az Úrban! És hálaadásokkal dicsérem Őt! Magasztalom Őt! Ahogy kiejtetted, ehhez is tartsd magad, a Jézus nevében!



Nézzük meg a János 17. fejezetét! Ez egy nagyon-nagyon olvasott, híres fejezet, ez Jézus főpapi imája. Nézzük, hogyan tanítja ebben az imában a szívünket arra, hogy ez az öröm hogy is van az életünkben, mert hogy van lehetőség naponta elcsüggednünk, az nem titok, de nem hagyjuk magunkat. *Nem hagyjuk magunkat* – ez a kulcs –, hanem az Ige szerint cselekszünk.

Ezt jelenti az Ige megcselekedése, amikor elolvasod, és ahhoz tartod magad. Felöltöd a dicséret köpönyegét, felöltöd a *dicsőség palástját*, és a gyász helyett, a hamu helyett az örömnél kenetét ígerte neked – már Ésaíasban meg van írva. Kötelező ahhoz, hogy *ragyoghass*. Jézus így imádkozik:

#### JÁNOS 17,13–14.

**13. Most pedig tehozzád megyek; és ezeket azért beszélem e világon, hogy ők az én örömet teljesen bírják ömagukban.**

Akkor nyugodtan mutass magadra, mert ezt mindannyiunkért imádkozta, hogy rólad van szó. Jézus *teljes az örömmel*? Szüntelen telve volt az Atya örömeivel. Azt akarja az Úr, hogy beteljesedjünk az Ő örömeivel, hogy teljesen bírjuk, ne csak egy szikra legyen bennünk abból, egy kevéske, hanem szüntelen, teljesen bírjuk ezt az örömet. Ami nálam van, ami az enyém, azt bírják teljességgel.

Tehát birtokold azt – ezért imádkozik itt Jézus. A főpapi imájában megemlékezik erről, mert tudja, hogy ha ez az öröm jelen van, akkor tudsz az Ő erejében élni. Ha ez az öröm *gyászra fordul*, mert történt egy családi tragédia, akkor az *erőd sem* tud megnyilvánulni. Legyen az immunrendszered, jönnek a szervi problémák.

Isten nem akarja, hogy így éljünk, nem akarja, hogy úgy gyászoljunk, mint a világ. Azt mondja, hogy a gyász helyett a *dicsőség palástját* adom nekik. A hamu helyett ékességet adok nekik. Úgyhogy nekünk tudnunk kell, hogy a szereteteink hol vannak, amikor átmennek!

Az Úr meg tudja cselekedni, hogy azt az örömet adja a szívedbe, amiben ők vannak odaát, mert ők örömbé költöztek, a teljes dicsőségbe költöztek, és ezt közli a Szent Szellem közössége a szíveddel. Úgyhogy akárhogy megbotránkozik a világ, te nem tudsz gyászolni, ha az Úr öröme beteljesedett tebenned – ahogy Jézus imádkozza. Akkor az a gyász, amit a világ megél, minket nem érint olyan módon.

Természetesen vannak könnyeink, és a szereteteink hiányérzete egy óriási úr az életünkben, amit az Úr tud egyedül kipótolni, de nem akarja, hogy abban a gyászban éljünk, ahol a világ gyászol. A gyászból depresszióba, a depresszióból mély depresszióba, és onnan megint egy másik betegségbe. Nem tudnak kilábolni Isten nélkül. Lehetetlen.

Nekünk megvan a kulcs, hogy mit kell tenni. Az Úr öröme – ez az, amiről Jézus itt imádkozik. Azt is mondja, hogy az én örömet *teljesen bírják* ömagukban, és hogy ez hogyan működik, így folytatja a 14-es vers:

**14. Én a te Igédet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok.**

Az Ige által van. Ha megismered az Igét, ezt az igazságot, akkor ez örömet fog gerjeszteni a szívedre. Be fogsz teljesedni az Ő örömeivel, ha megismered az Igét. Össze van láncolva az *öröm* és az én *Igém*, amit nekik adtam. Csak így fog menni, meg kell ismerned az Igét ebben a vonatkozásban is, és minden vonatkozásban. Két fejezettel előtte is említést tesz Jézus az örömről, a János 15-ben azt írja:



## JÁNOS 15,11.

### 11. Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibennetek az én örömöm, és a ti örömetek beteljék.

Vagyis nem elég öt percig örvendezni az Úrban, meg voltam gyűliben, nagyot dicsértük az Urat, és aztán visszaengedem a lelkeket a búbanatba. Nem jó, mert Jézus azt mondta, hogy egyrészt *teljete be* ezzel az örömmel, másrészt azt is imádkozza, hogy ez az öröm *megmaradjon* tibennetek. Semmi nem tudja ennek a helyét elfoglalni. Ez megmaradjon tibennetek, és így a ti örömötök beteljék.

Bármit keresel a világban, és azt gondolod, hogy téged majd ez vagy az megelégt: a hobbid, a család, a munkahely. Elmész horgászni, mert neked az a hobbid, hogy kiülsz a partra, és a vizet békességgel nézed. Gyönyörű dolgok ezek, mert Isten teremtette, de az *Úr örömét* semmi nem tudja pótolni, mert Ő azt mondta, hogy ez az én örömöm, ezzel teljesedj be, és akkor lesz erő az életeden!

Ahhoz nincs hasonló, amikor az Úr erejéből tudunk élni, és nem sírunk, nem sajnálgatjuk magunkat semmiért. Ki mit mondott rólunk, vagy mit nem mondott, nem érdekes, csak az számít, amit az Úr *Jézus mond* majd rólad. Az az egy számít, a többit engedd el!

Megbántottak, gorombán szóltak, ezt tették, meg azt nem tették! – *engedd el*, mert amíg ezekre figyelsz, addig *fogságban* vagy. Tessék megszabadítani magad, az Úr örömének adj helyet, és akkor örvendezések vannak, és örvendezve örvendezünk az Úrban!

Amikor úgy élünk, hogy az Ő öröme meg tud teljesedni fölöttünk, akkor jön ez az erő. Az Ő öröme, és a te erőd, örömed betelik. Együtt örvendeztek az Úrban, a szántóvető és az arató. Mit szólsz ehhez? Micsoda meghívás! Erre kaptunk meghívást, a Jézus nevében.

Most az forog a fejedben, hogy igen, de ha te is olyan helyzetben lennél, mint most én, akkor nem tudnál így örvendezni! Nos, pont ez a természetfeletti öröm, hogy megmutatjuk a világnak, hogy *akkor is* tudunk így örvendezni, ha bármin is kell átmennünk.

Pál és Silás a börtön mélyében, a mély tömlöcbe voltak bedobva, és az éj kellős közepén dicséreteket, imádatokat énekeltek Istennek. Vérző sebeik voltak, kalodába voltak zárva. Hogy jutott eszükbe, hogy énekeljenek Istennek? Ismerték ezt a szellemi törvényt.

Ha így megszakadnak az egek, akkor *jön a megoldás*. Dicsérték Istent, hogy Isten hűséges, hogy Isten kiszabadítja őket, Isten nem hagyja el őket ebben a helyzetben. És jött a megoldás, természetfeletti szabadság jött, kiszabadította őket, és üdvösségek születtek általa, a tömlöcőr megtért. Nagyon fontos, hogy ezt lássuk az életünkben.

Hogyan lehet a mi örömünket felgerjeszteni? Ha végképp azt mondod, hogy én semmit nem találok, amiben örvendezhetnék, a Példabeszédek bölcsessége azt mondja: öröme van az embernek. Nézzük, miben! Ha megeszik öt gombóc fagyalaltot? Van, aki annak örül, bár azért szerintem néha a kalóriatáblára is rá kell nézni. De kinek miben van öröme? Nézzük, mit mond a Biblia!

## PÉLDABESZÉDEK 15,23.

### 23. Öröme van az embernek szája feletében; és az idejében mondott beszéd, oh mely igen jó!

Vagyis ezzel a kis nyelvecskével, amivel szeretünk mindenfélét megízlelni, megenni, meg jókat enni, néha ezzel bántjuk meg a másikat. Azt mondja a Biblia, hogy az örömed abban van, ha a helyzetekben meg tudsz válaszolni a megfelelő Igével, ami meg van írva.



Azt a *Rhémát*, ha megtaláltad, és azt tudod válaszolni arra a helyzetre, akkor gerjed az az öröm a szíveden. Az öröme így van az embernek. Az örömet így lehet felgerjeszteni, hogy Isten Igéjével felelünk helyzetekre. No, most ehhez mit szölsz? Meg kell ismerned!

Jézus is ezt mondja, hogy én az én beszédeimet nékik adtam, és így lesz teljessé az ő örömük. Az *Igét* nem lehet megkerülni. Akarunk jó, vidám életet, meg minden tökéletes legyen, ha közben az *Igéről* meg elfeledkezünk, nem fog menni. Az ember az ő szájának feleletében tud örülni, ha *úgy szól*, ahogy az meg van írva. Ha úgy szól, ahogy azt a *Rhémát* Isten arra a helyzetre adta, akkor gerjed az öröm. Próbáljátok ki!

Szoktam mondani, ha valakinél van egy helyzet, hogy vedd elő az imakönyvet, az elejétől a végéig Isten Igéje, és kezd el *imádkozni* hangosan! Amikor az első egy óra végére érsz, fogod érezni, hogy valami más lett, valami megváltozott, és kezded érezni belülről, ahonnan ez az öröm van, az el van rejtve, amíg nem gerjeszted föl.

Elkezd feljebb és feljebb jönni az öröm, a végén *kitör belőled* egy öröm, egy természetfeletti öröm, és az Úr *meglátatja* veled a *megoldásokat*. Ha nem is mindjárt az első nap, de legyél benne szorgalmas. Az Ige él, és megtermi, amire Isten elküldte. Csak ki kell tartani benne, ha egyszer elimádkoztam és semmi nem változott.

Jézus sem egyszer imádkozta el, mindig felment a hegyre imádkozni. Kitartónak kell lenni! Én mondom neked, amikor ezt először észrevettem, hogy milyen jó az *Ige felolvasása* saját magamnak (senkinek nem tartok mesedélután, hanem leülök otthon és felolvasom az *Igét* magamnak), hogy hallja a szellemem, hogy hallja a lelkem, hogy hallja a testem minden sejtje, mit ír Isten Igéje.

Ilyenkor úgy fel tudnak *gerjedni* a szellemiek, hogy nincs hozzá hasonló! És amikor ez megtörténik, utána *nyelvekre váltok*, elkezdek nyelveken imádkozni, és a legvégén jönnek az *éneklések* az Úrnak. Gyakorolni kell, mert akkor gerjednek fel a szellemiek bennünk. Ezek olyan *kincsek*, amik itt el vannak rejtve. Fogalmunk nincs róla, mi van odabent, amíg föl nem jön. Annak elő kell jönni, és megvan a metódus rá: az Úr dicséretei.

A Lukács evangéliumában szeretnék még valamit megnézni – és aztán jövő héten folytatjuk, ha az Úr másképp nem rendelí –, hogy hogyan van ez az életünkben, amikor az Úr öröme tudunk tenni valamit. Az Úr öröme kell, hogy bennünk beteljesedjen.

Ha az életünkön nem úgy mennek a dolgok, hogy az Úr tudjon bennünk örülni, akkor nem várhatjuk azt, hogy mi teljeseleg legyünk ezzel az örömmel, mert az Ő öröme teljesedik be mibennünk. Azzal tud minket megerősíteni.

Csak arra kell vigyázni, hogy meg is *maradjon* bennünk, de az Úrnak a vezetését nem lehet lépten-nyomon elvéteni és elvárni, hogy az az öröm jelen legyen. Ez egy *mutató* is. Ha nincs ott az az öröm, ami még az elmúlt időben ott volt a Szent Szellemben, akkor keresd, hogy Szent Szellem, mi változott meg? Valamit tettem, amit nem kellett volna, vagy nem vettem azt a vezetést, amit mutattál?

A Szent Szellemet, mint *vezetőtársadat* ne hanyagold el! Óáltala van Isten országában ez az öröm. Nagyon fontos, hogy közelségében légy, és ezt a *közelséget gondozni* kell. A Lukács evangéliumból szeretném veletek megnézni, hogy mi az, amin az Úr örülni, csak hogy egy példát adjak nektek.

Sokan úgy gondolják, ha sok jó cselekedetet tettek már, akkor az Úr nagyon örülni. Ez megint csak relatív, hogy mi a jó cselekedet, mert az Úr nem annyira a külsőt nézi, mint azt a



*belső szívet*, amivel teszed azt. Lehet a legjobb dolgokat is tenni olyan szándékkal, hogy csak egyedül az Úr látja, hogy azt miért tetted.

Prédikálnak színből vagy szívből – mondja Pál. Ki tudja, hogy a pulpitus mögött miért áll a másik, azt csak Jézus tudja, és tehetünk legjobb dolgokat rossz *indíttatásokkal*. Ez nagyon fontos dolog, hogy a külső cselekedetekkel nem tudjuk megmérni, hogy most az Úrnak örömet szereztünk vagy sem – ezt értitek?

Emlékszem, kisgyerek voltam, hittanra jártam, és jött a karácsony, és rajzolni kellett egy szívet, amit kivágtunk kartonból. Mondta a drága pap bácsi, akit nagyon szerettem, hogy vigyük haza ezt a szívecskét. És amikor valami jót teszünk, például segítünk anyukánknak a konyhában az ünnepek körül, ezt-azt teszünk, akkor rajzoljunk bele egy kis szívecskét, a nagy szívbe egy kis szívecskét, és pirossal satírozzuk ki.

Azt mondta, hogy ha visszajövünk legközelebb, megszámloljuk, hogy kinek hány szívecskéje van abban a szívben. Na, én erre úgy felbuzdultam – a gyerek ilyen –, alig vártam, hogy az anyukám mondjon valamit, hogy már futottam, és mikor visszajöttem, besatíroztam a következő szívecskét. Az ember hajlamos arra, hogy így mérje meg magát Istennél.

Ezek a cselekedetek, de igazából az *indíték* mögötte nem az volt, hogy segítsek anyukámnak, hanem, hogy gyűljenek a szívecskék, hogy én legyek az első majd, amikor mutatom a pap bácsinak, hogy én voltam a legjobb közöttük. Hát a törekvés megvan az emberben, de nem biztos, hogy Istennek tetszik az, ahogy törekszünk. A *világ* ilyen, hogy könyököl, meg törekszik, meg egymásra tapos.

*Isten országában* minden máshogy van, ami belülről jön, az igazán érték Istennek. Sokszor, aki mások előtt megalázza magát, azt fogja választani Isten, és felmagasztalni, úgyhogy *igazítsuk ki* magunkat ezekben!

Figyeljünk az *indítékainkra*, és ne így akarjunk Istennek tetszeni elsősorban, hanem a szívünkéből! Mondok erre egy példát, hogy az Úr miben gyönyörködik. Az elveszett báránynak a példája, akit Jézus megkeres. Elolvasom nektek és aztán veszünk belőle gondolatokat.

### **LUKÁCS 15,1–7.**

#### **1. Közelgetnek vala pedig Óhozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák Őt.**

Tudták, hogy ha *Ő szólja* az Igét, akkor ott más lesz minden, megjelennek a szellemi birodalom *áldásai*. Jöttek, hogy hallgassák Őt.

#### **2. És zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ő bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.**

Hogy képzeled ezt? *Ő* mondja magáról, hogy szent, de leül a bűnösökkel együtt enni és inni! – fel voltak háborodva. A farizeusokkal mindig gondja volt Jézusnak. Teljesen másként láttak mindent, és hangot is adtak ennek.

#### **3. Ő pedig ezt a példázatot beszélte nekik, mondván:**

Vagyis Jézus erre a megnyilvánulásra egy példázatot hoz nekik. Példázatokban nyitja meg a száját a világ kezdete óta. Ezt a példázatot beszélte nekik. Ha nekik jó volt, akkor nekünk is jó lesz, tanulunk belőle.

#### **4. Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?**





Magára hagy kilencvenkilenc bárányt, csak hogy érezd a súlyát, hogy Jézus hova el nem megy azért az egyért. Nem mondja, hogy felvett egy helyettes pásztort, hanem teljesen magára hagyta azt a kilencvenkilencet, addig ment, amíg azt az egyet meg nem találta.

**LUKÁCS 15,1–7.**

**5. És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.**

Nézzétek meg ezt a szeretetet! Először is elmegy és *megkeresi*. Addig megy, amíg meg nem találja, és ha megtalálta, akkor nem megostorozza, megszidja, kifenekeli, hanem azt írja, ha megtalálta, akkor *felveszi* az ő vállára, örülvén. Az Úr szíve elkezd *örvendezni*, hogy megtalálta azt az egyet, aki elkóborolt a nyájából.

Vagy vegyük azt az elvesztettet, vagy egy tévelygőt, vagy egy engedetlen, az Úr nem adja fel olyan könnyen velünk. Utánunk jön, a nyomunkban van, és a szeretetével akar minket visszatéríteni.

Az a bárány mit tett a megtérítéséhez? Jézus ment el érte, Jézus találta meg, Jézus vette fel a vállaira, és Jézus örvendezik, hogy az a *bárány megengedte*, nem állt ellen, és most ott van a vállain, és így viszi vissza a nyájába.

**6. És hazamenvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendezetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.**

Ünnepséget tart, összehívja őket. Gyertek, örvendezzünk! *Örvendezetek* énvelem – itt az Úr öröme.

**7. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.**

Farizeusok, figyeljétek – mondta nékik Jézus –, oly tökéletesek vagytok már! De én nem tiérettetek jöttem, akik már azt hiszitek, hogy tartotok valahol, hanem a bűnösökhöz fogok leülni a paráznához, és ott fogom szólni Isten Igéjét, mert ha az ő szívükhöz ér, akkor megtaláltam őket! Mert más juhaim is vannak, akiket be kell vinnem az akolba, nem csak ti vagytok, farizeusok! – mondta itt nekik Jézus.

Mit tett az a bárány a *megtéréséhez*? Mert Jézus mondja, hogy megtérésről van szó. Az a bárány csak elkóborolt, és talán föl sem fogta, hogy eltávolodott a nyájától. Talán föl sem fogta, nem ír róla semmit, nem bégetett, nem panaszkodott, semmit.

Fogja magát a pásztor, otthagyja a kilencvenkilencet – ez is egy *mutatószám*, hogy te mennyire fontos vagy az Úrnak, mint egy, elmegy érted a világ végére is, ha kell, nem adja fel, és amikor *megtalált*, akkor elkezd örvendezni rajtad. És felemel, felvesz a vállára, és utána elkezd *örvendezni*. Ezeket mind az Úr végzi.

Mondhatjuk-e, hogy az igazi megtéréshez nekünk bármit is kell tennünk, és akkor elmondjuk a másoknak, hogy igen, ő most már megtért? Nem, csak az *Úr látja* azt a szívet, hogy ő megtért. Mit tesz a bárány azért, hogy az Úr állítja, hogy ez a bárány megtért? Megengedte, hogy szeressék, *megnyitotta magát* a szeretetnek. Alávetette magát ennek a szeretetnek!

Ez a szeretet találta meg, a szeretet ölelte magához és ez a szeretet tette fel a pásztor vállára, és vitte vissza a nyájba. Úgyhogy egy dolognak ne álljatok ellen, ez az Isten szeretete! Mert ha van egy rossz szokásod, vagy van egy *rossz szenvedélyed*, vagy bármi, ami rossz veled kapcsolatban és tudod, és küszködsz, mi az egyetlen módja, hogy igazán meg tudj térni belőle? Megengeded, hogy igazán *rávilágítson* arra Isten szeretete.



Mert ha az elkezd az munkálni – csak oda kell szánnod Isten szeretetének. Ha Isten szeretetének *helyet adsz*, ha odaszánod magad, akkor előbb-utóbb abból megtérsz, egyszerűen nem kívánod már. Nem gondolsz rá, többet nem akarsz rágyújtani. Uram, a szereteted égesse ki ezt belőlem!

Nincs kárhoztatás, de tudom, hogy a Te szereteted addig ragyog itt fölöttem, amíg én ebből megtérek – és add át magad mindig Isten szeretetének, és az Úr el fogja végezni. Adj *szabad utat* Isten szeretetének! Az az egyetlen, ami minket így meg tud munkálni, hogy azt mondhassa ránk a világ, hogy megtértünk, meg hogy mi is érezzük, hogy most már mások vagyunk.

Már nem akarok abba az irányba menni többet, mert ez a *szeretet megmunkált* engem. Ez az igazi megtérés. A szeretet cselekszi ezt velünk, az élő szeretet. És amikor ezt a szeretetet magunkhoz engedjük, akkor az Úr örvendezik. Mi örvendeztette meg az Ő szívét? Hogy az a bárány alávetette magát az Úr cselekvésének.

Az *Úr cselekszik*, nem mi. Mi magunktól képtelenek vagyunk ilyenekre, amit Ő el tud végezni könnyedén. Mi csak erőlködünk vele, és utána még magunknak vesszük a dicsőséget, ami megint nem tetszik az Úrnak. Át kell adni ezeket neki teljesen! Csak keresd az Ő szeretetét, és ahogy megengeded, hogy ő kinyilvánítsa ezt, meg a kegyelmét, hogy ezt a bárányt megtalálta, úgy fog az Úr öröme megnyilatkozni az életedben, egyszerűen örvendezik az Úr benne.

Ünnepséget rendezett. Összehívta a szomszédokat és mondta, hogy rendezek egy nagy ünnepséget, mert megtaláltam azt az egyet. Az Úr örvendezik felette, hogy *szerehet téged*. És ez az öröme az Úrnak fog erőt adni neked arra, hogy amikkel most küzdesz, azoktól holnap szabad legyél. Látjátok-e, hogy minden az Ő *szeretete által* van elvégezve? Minden!

Ez a szeretet és ez az öröm ad erőt az életünkre. Lásd meg, hogy az Úr szeret téged, és ne kárhoztasd magad! Ez nagyon fontos. Látom rajtatok, hogy küzdötök sok mindennel, sok területen, és kárhoztatjátok magatokat, miközben az Úr ezt nem teszi. Mert Ő azt várja, hogy a szeretete meg tudjon nyilvánulni, és *megoldást* tudjon hozni arra, hogy szabad légy tőle.

De ehhez át kell magad adnod, oda kell szánnod magad erre a ragyogásra, az Ő szeretetében. Abban van elvégezve. Ha szeretve vagy, ha megtelsz ezzel a szeretettel, ezzel az örömmel, akkor nem fog tudni vonzani az a kötelék úgy, mint régen.

Ez hozza a szabadságodat. És akkor tudsz örvendezni, akkor érzed az Ő erejét. Ezek összefüggő dolgok, és nagyon fontos, hogy megértsük, hogy ne a saját erőnkől próbáljunk meg dolgokat.

Kívánczik ide egy igevers, ezt a legvégére tesszük, hogy lássátok, hogy a régi gyülekezetben is voltak helyzetek, a korinthusiakra gondolok éppen. Egy Ige, ami megmozdítja a szíveket, ha meghallgatjátok.

A 2Korinthus 7. fejezetéből olvassuk, az egész fejezet gyönyörű. Az előzőben leírja, hogy élő *Isten templomai* letettek, és Ő lakozik bennetek, és ha ezt nem tudjátok, akkor fogjátok azokat cselekedni, amiben a korinthusiak, akik a *test* cselekedeteivel *küszködtek*.

#### **2KORINTHUS 7,1. 4.**

**1. Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és szellemi tisztátalanságtól, Isten félelmében jussatok tökéletességre a szentségben.**



Tisztítsuk meg magunkat – ez miként megy? Sok keresztény azt mondja, hogy olyan meg ilyen bűnök, meg nem vagyunk tiszták. Azt mondja az Ige, hogy tisztítsátok meg magatokat. Miként megy ez? Hogyan szabadulunk meg ezektől a tisztátalanságoktól, bármi legyen az?

Ha az *Ő szeretete* elkezd ragyogni, akkor *esnek le* ezek rólunk, a szeretete által. Amikor bekerülünk a Krisztus Testébe, akkor ne várd azt el a Krisztus Testétől, hogy olyan szentül éljenek, mint ahogy Jézus tenné, mert a világból jöttök!

De ha megtanítod nekik Isten félelmét, a szívünkbe írt parancsolatok és Isten félelme, az fog minket minden testi és szellemi *tisztátalanságtól* egyre szabadabbá tenni. Isten Igéje által megy ez a szabadság, és Isten félelmében eljutunk a tökéletességre a szentségben.

Ez nem egy nap alatt megy, ezeket a *szellemi törvényeket* meg kell tanulni, hogy hogyan működnek, közben pedig ne kárhoztasd magad! Igenis el lehet jutni oda a szentségre, a tökéletességre a szentségben. Képzeld el, mert Jézus Krisztus *szentségül lett* nekünk, és Isten így tekint ránk, mi pedig arrafelé tartunk. El kell jutnunk oda.

Ez a mi munkálkodásunk a hitben, hogy dolgozunk ezeken a helyzeteken azzal, hogy megengedjük, hogy Isten *szeretete ráragyogjon* és megolvassza ezeket a helyzeteket, és akkor leesnek ezek a nem odavalók, ezek a bilincsek. Ezt Isten *szeretete végzi*, semmi más nem tudja elvégezni, csak ha közelebb és közelebb engeded magadhoz. Mert *Ő* szeret téged, *feltétel nélküli szeretettel*. Amiért ebbe a fejezetbe jöttem, az a 4-es vers.

#### **4. Nagy az én bizodalمام hozzátok, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve vagyok vigasztalódással, felettébb való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett.**

Ez Pál dicsekedése, a gyülekezet, akit ő plántált. Igenis tudok veletek dicsekedni – mondja Pál. És dicsekszik is. Ha egy munka el van jól plántálva, és a szeretetben meg van gyökerezve, akkor annak, aki *plántálta*, öröme van. Azt mondja Pál: felettébb való az én örömöm, hogy ti így jártok az Úrban.

Pedig az első levélben meg kellett feddje őket, de kijöttek belőle. Pál nem titkolja, hogy vannak nyomorúságok és vannak helyzetek, és vannak nehézségek – és sorolja ezeket a helyzeteket. De mégis azt mondja, hogy minden nyomorúság ellenére – Pál dicsekszik – felettébb való az én örömöm tibennetek. Ámen.

Álljunk fel és kezdjük el örvendezni az Úrban, mert a szívünk felbuzdult! Kezdjük örvendezni az Úrnak a munkáiban és kezdjük Őt magasztalni! Felettébb való az én örömöm, mondd ki az Úr előtt! Felettébb való az én örömöm. Mondjad, buzdítsd magadat! Felettébb való az én örömöm minden én nyomorúságom ellenére. Mondjad, dicsekedj az Úrban! Mondd, hogy felettébb való az én örömöm, felettébb való!

A *szánk beszédei* által gerjed ez az öröm. Ezt olvastuk a Példabeszédekben. Tessék elkezdni dicsekedni az Úrban! Felettébb való az én örömöm. Túlcsordult az én örömöm. Gyönyörködöm az Úrban. Dicsérem, és magasztalom az Urat. A drága Jézus Krisztus szent nevében.

És ha még a vizeken is kell átmennem, akkor is tudom, hogy az Úr velem van és megsegít és megerősít, igazsága jobbjával támogat. Nincs ellenség, amely engem levehetne erről az útról, mert elszánt vagyok. Naponta jelentsd ki! Hálákat adunk Istennek! Gerjeszd föl ezt az örömet!

\*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.  
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.